

אורן ברקאי
בן אלטקה ואברהם

נולד – כ' חשוון תש"י"א; 30 לאוקטובר 1950
נפל בחזית התעללה
י"ג תשרי תשל"ד; 9 לאוקטובר 1973
הובא לקבורה בנען, 3 למרץ 1974

שר הבטחון

אלתקה ו אברהם ברקאי היקרים,

הרטשו נא לי להשתתף בכל לב באבלכם בהליך מכם אורי דיל.

סמל אורי ברקאי דיל נתן את חייו למען מולדתו. הוא נפל בחזית

הדרום במהלך יום ההפורים ביום יי"ג בתשרי תשע"ד (30.9.73).

אוריה דיל שירת בחיל השריון. הוא היה חיל מצוין וחבר לਮופת.

אוריה היה אהוב על הכל.

זכרו של סמל אורי ברקאי דיל הינו קודש ונצרנו בלבנו בגאון.

יהא זכרו ברור.

ב. ג. ק. ר.

משה דיין - אלוף (מיל').
שר הבטחון

שבט תשע"ד
פברואר 1974

נשיא מדינת ישראל

ירושלים, כ"א באדר תשע"ד

משפחה ברקאי תיורת,

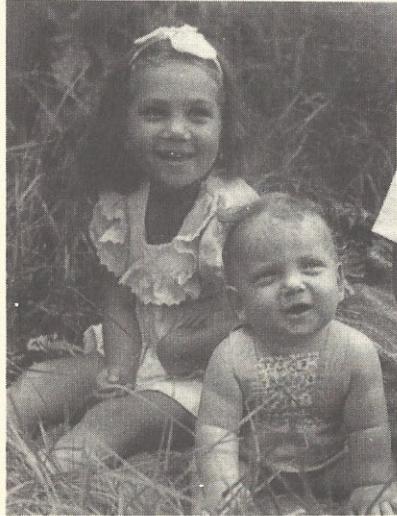
אין בחומים על אבדן היקר מכל, וידוע אני שאין בכוחו
של מליט להפיג את הכאב והצער. כותב אמי אליכם כי אבל אני יחר
עמכם ומשתתק בעיצרכם וביגונכם.

כאבכם הוא כאב האומה כולה, המבכה מרה את כל אחד מיקירה
שנפל במערכה. אורי דיל במנה עם הגבורים שנלמו בהםים על הגבהתם,
ושמו ייחרת בדברי הימים של עמנוא הרצופים מאבק על קיומו.

תפילת כולנו היא, שמלחמת יום ההפורים שבסופה עליינו, ואשר
תבעה קרבנות כה הרבה, תביא בעקבותיה את השלום המחולל, וכי בזכות
גבוריינו נזכה לראות מרדיבת לישראל שלוה ובוטחת שלא תדע עוד
מלחמות - ומהא זו גם נחמתכם.

שלכם בתוקנה,

�� כרמן ק 3, כ

אוריללה, כרך קראנו ולא ידענו אחרה. בכניסתו לכיתה א', שמעתי: "את מקבלת את הטוב שבילדים".
�ך דמותו עומדת לפני עד היום זהה: קטז'קומה, עגלגל, רחבים וטובי-לב ללא גבול שפוך עליהם, וחירוך טוב ורחב על השפתים.
אין אני זוכרת, ואפילה פעם אחת, שאוריללה בכיה. את הכל קיבל ברוח טוביה, בהומר ובבחור. כל הילדים היו מוכנים לרכת אחורי באש ובמים, כל-כך אהוב היה.
אף שהקשרים שלנו נרकמו עוד בשנים המוקדמות של בית-הספר, זיכיתי במאור פנים ובכ"ש"לום" מלווה חירוך גם בשנים שאחר-כך: בחג הבנים, כאשר היה חורז לחופשות מהצבא, וכאשר לא התראות בחזרה והשך גם עולמנו.
כל-כך הרבה אסונות פקדו אותנו, והמלים הן נדשות. ובכל-זאת הייתה רצחה שהוריינו, אחיו ומשפחותיהם יעדעו שהלב רותש להם וכואב אותם ולא ימצא לו מנוח, למרות שהשכל הקר והמציאות טופחים לך יום יום על השם "קפל את הדין!".
נזכרן אותה, אורי, ואת כל הבנים החלומיים, לעד.

יונה (מורת כיתה א')

אוריללה בnnenו נולד ב-30 באוקטובר 1950. ליום הולדתו ה-23 לא הגיעו. איבדנו אותו ב-9 באוקטובר, במלחמת יומ-הכיפורים, בסיני החולית והשוממה, שם בילה שלוש שנותיו בצבא, שם גם נגדו חיוו הצעירים. דלה שפטנו מלחייב את העוזוע, את הכאב וחוסר האונים נגד הגורל, שכחה התאזר אלינו.

מה אספר על ילדנו והוא עודנו בתחלת דרכו בחיים. סמל הטוב, העדינות והמצוון הוא היה. מגיל רך אהבונו המטפלות, המורים, חברים בצבא, חברים בעבודה וכל מי שבא אליו ברגע. מבט עיניו התמים, חיוכו הבישני חימם את לבנו. ולב הוריםינו משלים עם המציאות הנוראה. העינים נישאות מדי פעם לדלת, אולי תיפח ואוריללה ייכנס...

החיים נמשכים, אבל עצב עמוק בתחום מלא את ימינו. בשבו מהצבא לא השלים אורי עם חייו שיגרה. תכנן לצאת לשנת-שירות לאחד המשקים הצעירים, אחר כך שנגה דעתו ותכנן שנת חופש – לטיליל, לראות עולם. לראות עולם רצה, וועלמו כה התקצר, וחשך גם עולמנו.

זוכרת אני, בהיותו עוד בגנון, טילנו ושמענו הדיריות, ואוריללה ביקש לחזור. הסביר לנו: "איןני רוצה לשכב ולא לזרז". וכעת אוריללה שוכב, שוכב ואני זו עוד. באותו יום-כיפור בערב, בצתתו מהחדר, הפנה אלינו את ראשו וביחיכתו החביב והቢישני שם את ידו על כתפי ואמր: "אל תdaggo!" ואלה היו המלים האחרונים.
הוא יצא ולא חזר עוד...

ההורים

בנובמבר 1970 עבר קורס מפקדי טנקים, ועם סיומו הוצב חורה לגודוד 184. שם שירת כמפקד טנק עד לשחרורו, באוקטובר 1972, ראיינוهو מעט מעד בתקופה זו. היה מגיע הביתה פעם בחודש לערב שבת, ומה ששמענו ממנו היה רק Kmץ' זעיר מכל מה שעבר עליו והתרחש בו. בימי מלחתה התחשה היה מספר הרבה על חוויתו ומדבר על המצב בכללו. שמח, תמיד שמח לראות חברים, להיפגש ולשםוע.

אחרי השחרור מהצבא עבר תקופה קשה של לבטים, כשהוא נקלע בין הצורך לצאת לשנה שלישית לבין הרצון לראות את העולם. אולם בימים שקד עבדה בעבודה בענף הפדרס, עד הספיק בצדו לעבר המכונית שבה לקחתו ביום-הכיפורים, עוד הספיק לומר לנו באופייניות: "חברה, אל תדאגו, הטובים תמיד מנצחנים". ואחריו זה, משך שבועות, כולנו חיכינו במתוח לטלפון או למכתב — ואין עונה. לבסוף חשבנו שאולי אורי שבוי ומצחיק שם את המצריים. אבל התבידנו.

כעת אנו יושבים ומסרבים להאמין שהוא דרכו של עולם זהו הגורל. לבינו, אורליה, אתה חי, צוחק ומצחיק, חמוד ונחמד. ותמיד תישאר כזה בלבנו ואתנו.

שתי תוספות קצרות על אורליה:

א. היכולת הפנטסטית שלו למצוא תמיד במהירות וכאליו מהשרול מליה מתאימה, מבדחת או מפshareת בכל נושא ובכל סיטואציה שיחתית וחברתית.

מליה שתמיד חשבת — איך הוא כבר חשב וחישב את כל הסיטואציה, במהירות וכלאחר יד הוא נגע בנקודות קטנות ובהתייחסות מדויקת שלעולם אינה פוגעת במשהו.

יכולת אינסינקטיבית זאת מעידה לדעתו על מבט נוקב וambil הנפשו של כל אחד מתנו, חבריו, ושל החברה הסובכת אותו; של רצון להבין וללכט לקרהת כל אחד.

ב. נדמה לי שלפעמים הייתה "דרך הלצון" שלו מתקימת רק מפני שזה מה שהחברה ציפתה ממנו ובשפת זה הוא הצ庭ן — אבל הוא רצה להתרחק קצת מהמרכז או לדבר דברים שקטים — וכונרא לא היה לו מספיק אומץ או בಥון עצמי לבצע זאת.

יונתן אברמסון (בן ביתו של אור)

אורליה נולד ב-30 באוקטובר 1950 לאלטקה ואברהם ברקאי. יחד עמו עבר וטיפס בכל שלבי החינוך המשותף. יחד הרטבוו את החיתולים ולמדנו ללבת. יחד בגדיה ילדים ויחד בשנות הילדות והנעוריהם. כבר בכיתות הנמוכות של בית-הספר התבלט אורליה בתיססה הרבה שהיתה סביבו ובומו המיעוד והאופני לו. עיקר הספרנות שלו בילדותו התמקדה בקריאת. תמיד שקווע בקריאת. שעות רבות בילה בין הספרים והעתונים של חדר-הקריאת.

תחליה התענין במיוחד בספורט. תמיד מעוררת בעניינים, עיר לכל המתרחש ובקי בשיטה זהה. ידע להפוך את ההלכה למעשה. שעות על שעות בילה במגרש הcadrogel ובמגרש הcadroset. מאוחר יותר התרחבה התעניןינוו לכל שטחי החיים בארץ ובעולם גילה בכך בקיאות רבתה. לא אחת ניהל ויכוחים קולניים על ממשעות של מאורעות פוליטיים וחברתיים ותמיד ידע להפיג את המתה על-ידי קרייצה שוכבה או בדיחה.

בדיקות היו תמיד נשפלות אצלו מהשרול בנסיבות מפתיעות — חדות ומוחדות. בcliffe ט' ה策רף אורליה לצוות עובדי הפרס — וגם כאן מורגשת אהבתו הרבה ומסירותו לעבודה.

כפטריות אמיתי של הענף טען תמיד שבעובדה אפשר ללמוד הכל, ואם קיבוצניק אהב את מקום עבודתו אין הוא יוקק ליותר. נהנה לעבוד דוקא במחיצת המבוגרים בענף, משום שהם מדברים למד לדבריו יסודות ראשוניים והכרחיים.

בשנת י'ב נרתם לאחריות על המפעל המסורי של המחוור ונלחם בכל תוקף באסיפות החברה למען ביצוע שיקום מגורי הcadrogel ובנויות מסלול סביבו. משהוחלט על כרך בחובו — הוא השקייע במפעל את מיטב כוחותיו ומרצו.

בסוף אוקטובר 1969 התגייס עם כל המחוור לצבא — ומאז התפצלו דרכינו וכל אחד הלך בכיוונו שלו. אורליה הלך לשינויו. עשה טירונות ברפיה ואחר כרך עבר לבית-הספר לשינויו. שם למד תותחנות.

ב. סיום הקורס הוצב לגודוד 184. לאחר אימונו והכשרה מעשית ירדuko התעללה למשך שלושה חודשים, מהם חדש וחצי במלחמת התחשה. כשהצינו לו לצאת לקורס קצינים — סירב בתוקף, והודיע על עצמו כי איינו נרמה על אהובי המקצוע הצבאי וברצונו להשתחרר מהירה ועם גמר שירותו לחזור הביתה ולהיות פשוט קיבוצניק.

לפעמים היה אומר: "צדקה!" – ובזה היה נגמר העניין. בסיסים ביתי-הספר, כייתה י"ב, עם הנקנות למסיבה, לתערוכה, צילמתי אותו יומם אחד עובד בלילה במרסס במטע. בכל פעם הייתה אמר: "עצור לרגע, אינני יכול לצלם אותך בלילה. תור כדין נסעה". היה אומר: "עוזוב, בחירות! יש לי עוד מאה דזות לרסס הלילה". היה בו הרבה נכוונות לעבודה.

יעל: הוא היהأتي חלוץ בודד. החלטנו שאחננו עושים את זה בשדרה של הכביש, כביש נען. כי זה מקום קטן ואורליה קטן וזה יספק לנו. הקמננו אוהל קטן ואורליה אמר לי, שהוא אוהב נורא אטריות למרק. אמרתי לו: "אורליה, כמה אתה רוצה?" אז הוא אמר: "שkeit". הבאתו לו שkeit ועשינו מין שלוחן כזה קטנטצייק. אמרתי לו: "אבל אורליה, מה שאתה מבשלהת אתה אוכל?". "בסדר". אני שואלת אותו: "אורליה, כמה אטריות לשים?" הוא אומר לי: "יעל, תשים את כל השקית. אני אוהב השקית". שמתי את כל השקית אטריות, וזה יצא דיסה כזאת, אבל אורליה ישב ואכל את כל האטריות, את כל המרק הזה. בעבר, כשהבאו ההורם שלו הוא קיבל כאב בטן והוא מסכן נורא. אבל הוא אמר: "זה עיל עשתה. זה בסדר. זה היה טעם ונחדר".

– בהתחלה אורליה היה קורא ספרים רגילים וסיפורי בלבושים וכדומה. כשהתחלנו להתבגר, התחליל לקוראו את מדור הספרות בעיתונים. אחרי כן התחליל גם לשחק כדורי גל.

אחרי זה, יותר מאוחר, כשהשפתה הדר-הקריאת, הוא התחליל לקוראו ממש הכל, כל העיתונים – "ידיעות" ו"מעריב", וממש היה חבר קבוע במוועדו הזה.

בכל הפסקה מהעבודה, היה לוקח אותו עתון מחדרי-האוכל, יושב וקורא.

בעבודה, אני זכר, תמיד הוא היה עובד טוב ואוהב לנוח כמו כולם. היה מגיעה השעה 1.30 וצריכים לגמור לעבוד. אני אומר לו: "אורליה, בוא, יש עוד רביע שעיה, עשרים רגע, למור משחו...". הוא אומר: "לא ברא. אפשר גם מהר לעשות את זה. בוא נאכל משחו...". בכלל, אף פעם לא אהב לעבוד יותר ממה שצricht, אבל תמיד אייכשהו הסכים לעשות את זה.

אבל: אני הייתי בחטיבה של אורליה בתור נהג מחרט. יום אחד

בני המחוור בנען מספרים על אורי ברקאי

– עיקר זכרוני מאורליה, מהගלים הצעריים של ביתי-הספר, כרוד בספורט. שנינו אהבנו לדבר על ספורט, שנינו לא היינו ספורטאים גדולים. אני זכר אם הוא היה אחד של "הפועל פתח-תקוה" או "הפועל תל-אביב", אבל היינו עומדים ומתוכחים ששות, מי יותר טוב, מי "הפועל תל-אביב" או "הפועל פתח-תקוה", ולמה זה כך ולא כרך, וכי שטילד או מישחו אחר.

דבר מעניין מהויכוחים האלה – וזה היה גם טיפוסי יותר מאוחר, כשהיינו מדברים, מתווים, מתווים על עניינים אחרים – הוא לא היה כזה שאפשר לשכנע אותו. הוא לא היה מין בול עז כזה. זה לא תמיד דוקא לחוב. אם ניתן לשכנע אדם יחסית בקלות – זה לא כל-כך טוב, אבל הוא

וערני. אני זכרשתי תמנות מהטיול האחרון המשותף. בטישול השחרור שנערך לפני שנה וחצי. זה היה באפריל 1973. חלק מהטיול הוא היה אתנו בתוך המכונית; וכל זמן שאורליה ישב במכונית שלנו, לא היה שניה אחת משענת. דיברנו, עלזנו. כשהוא עבר למכונית של זכרי – הוא וזכרי חיקו כל הזמן את ה"גש".

אחרי זה בערב, בשארם, כשהוא הרגיש שדברים לא הולכים, שימושו נתקע – הוא ניסה להחיקות את הערב. בשארם היה ערב די כבד ודי קשה, והיה לנו מצבריה לא טוב. ואז אורליה ישב שם... וממש רק בಗל זה – וזה היה ניכר שהוא רק בಗל זה... התחל לשיר "קוראים לה לבי" ואת כל החיקויים האחרים שלו "אנ-דונדינו"... וזה היה אורליה. וזה לא נכון שלא הרגשו אותו ושהוא לא התבבלט במקומו. אז הוא לא כתב שירים והוא לא היה הטיפוס הרגישי או המפקד המבריק בצה"ל, אבל הוא היה ציר בולט.

זה גם לא נכון שהוא לא היה רגישי. הוא היה רגישי מאד לדברים. הוא היה רגישי, ובגלל זה גם היו לו כל אמירות-הכנה האלו, שהיו ככל-אופיניות, ואלו שבאמת הצלו את המצב במרקם מיוחדים.

צביה: אני חשבתי שאורליה היה נורא קשור לחבריה. כשהיהתי בגדות והיהתי באה מעט לנען, היה תמיד בא ושאל מה נשמע? ואיך זה להיות רחוק מכל החבריה?

גם בצד – יצא שלא ריאנו אותו הרובה, אבל תמיד היה מזען בחברים, אפילו הם ומה הם עושים, ומה נשמע. היה נורא קשור לחבריה. תמיד היה לי הרגשה שבלי החבריה שלנו יהיה לו קשה. למרות שבכל מקום הוא מסתדר בעוזרת הווש ההומור, ותמיד אהבו וחייבו אותו.

ቢלי: אנו רוצה לחזור עוד הפעם לתקופת בית-הספר, כי את מיטב שנותינו בבית-הספר עשיתו אותו ליד אותו שולחן. זכורה לי מאי נימת ההומור שהיתה בלבלה אצלו לאורך כל השיעורים. כשנכנס מורה חדשה או כשהבחין בנקודות רגישות אצל מורים, בכל מיני אמירות ותנעות שלהם, היה חזר ומשמען לי כמו הצד, גם די היה בולט בשטח של הכיתה. היינו זוג די עליון.

אורליה עצמו, מה שאינו זכרת מהכנת השיעורים, במקצועות ההומניים, ספרות ותנ"ך – היה לו שיטה בהכנת שיעורים של כל

יצאנו לתרגיל. אנחנו התקרכנו עם הגיף עד לטנק. אורליה והצוות יישנו. אורליה קם, ראה את המח"ט והיה המום. הוא לא ידע מה לעשות. "כן המפקד" ו"לא המפקד". בסוף אייכשהו התגבר על זה, ואחרי זה צעק לי: "אבל, מה נשמע בכיתת איד מרגישים?" – כי אני היחי הרבה בבית. הוא החוויר ככה. בסוף הסתדר, ענה תשובה והכל היה בסדר.

רונית: אורליה תמיד היה בחור טוב: שלא התבבלט במעשים ולא בדברים. מה שאפינו אותו – זה טוב-הלב שלו. מעולם הוא לא רב עם מישחו. הוא עלול היה להגיע אף לطنונים גבוהים בדיור אבל מעולם לא רב עם מישחו עד כדי כך שאחר כך כמה ימים לא יהיה לו מה לדבר עם אותו אדם.

על המשפחה דיבר תמיד מימי הומר. אף פעם לא בצורה רצינית. אבל ראית שהוא קשור למשפחה. כשמיiska ויואל התחתנו למשל, באתי אליו: "אורליה, מה שלום אסף?" "הוא נורא חמוד". אבל זה הכל. הוא לא סיפר על המשפחה שלו. לא הראה עד כמה הוא קשור, אף שהרבה להזכיר את "הזקנים שלו" באמורות-יכנה. היו לו הרבה-הרבה אמרות-יכנה. וזה היחיד של אורליה, שתמיד מצא את המלה הנכונה במקומות הנכונים.

היה לו דבר נוסף שזכור לי מהגיל הצעיר, שדי אפין אותו: הפחד מהדברים הקטנים, כמו לילכת בחושך, בא"ש לילה למשל. הוא פחד מאד לילכת לבדו. בשורה הוא אף פעם לא היה אחרון. עלות על מתח, על שני חבלים ודברים כאלה – הוא מאד פחד. לקפוץ ממשיכה. אבל הוא תמיד החוויר והוא ידע שאחננו רואים ואיכשהו התגבר על הנושא הזה. כמובן שהספרות היה מאד אופיני לו. ספרות ושיעורי התעמלות. עוזי ורוני היו תמיד אודמים, אבל מי שדבר זה היה אורליה: זה היה ככה וזה היה ככה. היה מנתה את המשחקים עד הסוף. הוא ושםעון.

שמעון: לי נדמה, שמחמים פה דבר אחד בסיסי. זאת אומרת, מתארים כל מיני קווים חיצוניים, אבל שכחים דבר אחד. אורליה היה מלא חיים, מלא מרץ. אפשר לקלף פה ראש מהדברים שנאמרו שהיה בו אדם ביןוני ולא מתבלט. אבל כשהוא היה בחברה הרגשת בו. לא יכולת שלא להריגש אותו. הוא היה איזשהו ציר חברתי. אורליה היה תמיד חי

הרעיון הזה. בסוף כשאמרנו לו שאין לנו חشك, הוא אמר: "אה, אתם לא נורמלים." אבל נראה שהצלהנו אייכשהו לשכנע אותו, ובסוף גם הוא לא נסע לשם.

אחריו זה הוא התקשר עם זכירה – ללכט לעובד בחו"ז, לעשות כסף ולנסוע לארצות-הברית. בפרדס היה מדובר ימים שלימים עם דידי, מנסה לשכנע אותו שהוא רוצה חופש, ודידי מסרב. בסוף, אחרי הרבה דיבורים הוא הצליח לשכנע את דידי, וזה אפילו היה מוכן לסדר לו מקום עבודה בחו"ז, כדי שיוכל להרוויח כסף לצורך הנסיעות עד שבאה המלחמה.

זכירה: האמת היא שאורליה רצה להיות באילוות. להחליף את הווichiים שלו לקיבוץ צעיר. הוא הרגיש שבענונו הוא קם בכוכך, עובד ואין תוצרת, בקיצור, וזה מה שהפריע לו בעצם. הוא החליט שהוא צריך לנסוט להיות באיזה מקום במסגרת השנה השלישית.

אחריו זה הגיע הנושא של חוותלארך. תיכנו להישאר שנה במשק לצאת בפברואר לשנת חופש, לעובוד קצת בחו"ז ולנסוע. בעצם הוא היה צריך לצאת בדיקון בנובמבר, כי הוא קיבל שנה חופש.

המקצר הרי זה משובה. הוא היה עונה על כל שאלה במלה אחת, שתיים, לא יותר. תמיד היה טוען לנו כי אני כותבת מגילות ארכיות מדי. במבחנים למשל, היה ביןינו תמיד מלא שיתוף מלא. ואורליה היה אלוף בהכנות פתקאות. היה לו תמיד מלאי מתחת לשולחן. היה לו כתב ברור מאד. בכתיבה היה מאד ער. אבל בשיעורים שהוא לא אהב, פשוט היה נשכב על השולחן ונרדם. כאשר לפניו על הספסל ישבו שלמה ומרים, היה עוסק במשחק הזה של הדקירה במחרגות. זה היה הווי פופולרי מאד. אחרי הצבא, וגם בזמן שירותו הצבאי, אני זכרת שהוא היה בא לחופשה הביתה. היה נכנס באחת-עשרה ללילה בדרך לחדר שלו, והיה מספר לי על החבריה בצבא, על הרגשותו בצבא, ההסתכלות שלו, בחינותו שלו, תחיות שלו.

מאז נגע לו המפגש עם החבריה מהעיר. השריוונאים. בצבא היו נפגשים מכל שכבות החברה בארץ. את אורליה העסיק מאי כל המפגש הזה של בני עדות שונות ויוצאי גלויות שונות. את הצבא הוא שנה. אולי בהתחלה לא כל-כך, אבל בסוף הוא אמר, שהוא כבר גובל באלגיה.

אבל הוא לא "קייטר" אף פעם.

אחרי כך, כשהוא השתרחר מהצבא, היה לו תקופה קשה מאי של התלבטות, אם להישאר בנען. יותר מכך הציקה לו השאלה אם עדייף קיבוץ גדול או קיבוץ קטן. כשלעצמה על הפרק עניין אילוות, וזה הגיע כבר למימוש, הוא נסע לאיזו שבת לראות מה שם. מצד אחד הצדיק את ההליכה לקיבוץ צעיר, וטען שהוא רוצה לצאת מהבית. מצד שני חש באחריות האישית שלו, בחוב שהוא חייב לנען ולהורים שלו שגידלו אותו.

שלמה: מיד אחרי הצבא, עם השחרור, בירר אורי כל מני אפשרויות איך לצאת את נען קצת, למצואו לו צורת חיים אחרת. בתחילת היה בדעתו לлечת החוצה לעיר. אחרי זה ההורים דיברו אותו והוא רצה לлечת לאיזה קיבוץ אחר, לשנה שלישית. הוא בירר אפשרות לлечת לגדות, ולעינז'וון וכמעט כבר היה מסוכן.

אחריו זה באו מזוכרות הקיבוץ ודיברו על היליכה לאילוות. לקחנו פעמייניות ונסענו לאילוות, לבירר מה המצב בקשר לשנה שלישית זו. אורליה כל הדרך הסביר לנו למה זה טוב, הוא היה ייחידי שהתחלה מכל

היה יושב בחברת כל מיני אנשים מבוגרים, ממש גדריה של טיפוסים שלא כל אחד מאתנו היה מתחבר אתם. אך הוא ידע למצוא דרך לכל אחד.

אל כל אחד הוא התאים את עצמו. הוא היה חבר של רבים. כבר מגיל

צעיר, ולא היה קשה לו להסתדר בחברה של אנשים יותר מבוגרים.

אני זכר, ש תמיד הסתכלתי עליו קצת בקנאה, איך הוא חבר של אנשים שהיו בגיל הרבה יותר מבוגר, ושאני לא היתי מסוגל להחליף אותם חיק או לקשרו איזה יחס הדדי. הוא ידע למצוא את דרכו אל כולם.

יעל: כשהנסענו לחותנה של רחל הרץ מהכיתה שלנו, היה שם ילד, ערן, בגין – והוא שיחק אותו, השtolל אותו. כשהנמס לאורליה מההשתור ללוות, הוא הושיב אותו על הרכבים והתחיל לספר לו סיפורים על שלגיה ועל כיפה אדומה. בדרך שלו, עם כל מיני קטיעי הומור באמצעות, אבל ממש ספר לו. והילד הזה ישב והקשיב.

גם אני, הבן שלי. כשאורליה הייתה רואה אותה, דבר ראשון היה שואל: "מה שלום אליו? ואיך הוא, כבר גדל?" – ממש התענינו וליהו

אותו בכל דרך הגדילה והצמיחה שלו. גם אליו זכר אותו טוב מאד. כשאורליה היה קונה משאנו חדש, תמיד היה בא אליו ושאל אותו: "יעל, זה מוצא חן בעיניך, והצבעים מתאים?" "מה את חשבת? המכנסים האלה לפי המודה?" היו לו מכנסים, חרдел כאלה, והוא תמיד היה שואל אותו: "החולצה הזאת מתאימה חרдел?" תמיד ידע להתייעץ עם כולם.

– יש נקודה שצרכים לזכור בהופעתו. אני בחים שלי לא ראיתי אותו מסווק. הוא תמיד היה הולך עם ראש פרוע.

רונית: פעם הוא נסע עם מאיר גוטס (שהיה ליד בכיתתנו), זה היה בכיתה ג'יד'. הוא התקשר אליו נורא והם נשארו חברים ככל עד התקופה של הצבע וגם לאחריה. העיקר, יום אחד, הוא נסע אליו הביתה. פתחו, אורליה מופיע אצלנו ביום ראשון עם בספרות, שעורות מסודרות, בלי אף תלתל. התסרוקת הזאת נשarra לו, אני חשבתי איזה שלושה ארבעה חדשים לפחות. הצורה הזאת הצדקה, בלי שום שביל... הוא לא הפסיק להתפאר בזה שהוא הילך בספר והוא עשה לו עם מים ואחר כך עם מכונת יבש ועם רשת. זה ממש קטע שעני לא אשכח אצל אורליה. הוא ממש גם התגאה בזורה – וזה באמת הלם לו. אצלנו זה לא היה מקובל, אבל הוא...

אליה: אני הכרתי את אורליה מזו נכנסנו לכיתה א'. היינו באותו חדר שני. הזוכרו הראשון שיש לי ממוני זה שהיה קשה לו להיפרד מההורים שלו בלילה. נראה לי שהיה קשור אל הורייו מזה זמן רב. אפילו בגיל אחר. אמנם, הוא לא היה מדבר אף פעם על המשפחה שלו ולא על דברים אישיים שלו, אבל באופן התנהגות שלו תמיד ראו את זה. ארוחת- ארבע אצלו היהת תמיד ארוחת- ארבע אצל ההורים, וכל ערב הוא היה מגיע להורים שלו.

מה שעוזד אני זכר, זה באמת קצב הקריאה שלו שהיה מודים. הוא לא רק אהב לקרוא, אלא גם היה קורא במחרות עצומה. בנושא זה למשל תמיד קיגנטטי בו. כי עד אני היתי גומר ספר אחד, הוא כבר היה גומר איזה שלושה- ארבעה כמו כולם.

מה שאני עוד זכר ממוני, מאותו בנין שהיינו שם עד כיתה ה', זה בתקופה שציינה אחותתו, היהת חולה. היא כבר שכבה בבית חולמים. ייצאנו يوم אחד לטבול והוא אמר לי, שהוא כל הזמן לא מפסיק לחשוב עליה, וזה נורא מטריד אותו. אני סתם, בתרור הערה של ילד אמרתי לו שבעוני זה נראה סימן לא טוב. למחמת ציונה נפטרה. אני לא יודע, אולי הינו צעירים מדי בסביבת הענין, אבל הוא ישוב ככה איזה שעטים על המדרגות ולא דבר עם אף אחד, לא אמר שום דבר. רק היה חיור וזהו.

אחריו זה, בಗילים יותר מבוגרים, בתקופת ההתבגרות, כשהחבריה התחליו קצת לגובה – הוא היה תמיד מסתובב עם חבריה גבויהם, לאירועים עם הנמנוכים. הוא היה מקובל על כולם. אפילו אורלי געטמי, ש תמיד היה איזה מין ענק כזה על ידו. עם זה שהוא פחד מזה שהוא נמור – זה לא הפיע לו בכלל מבחינת החברות עם אנשים.

מה שעוזד, זה באמת הענין של חדר- הקריאה. הפליהה אותה הדביקות שלו לכל מלה מודפסת. זה תמיד נראה לי דבר פנטסטי שעני לא הצלחתי להבini אצלו אף פעם.

הוא לא אהב להיות בלבד. הוא תמיד היה צריך חבריה על ידו. כי אלו היו האפשרויות שלו להתבלט ולספר את הבדיקות שלו. וזה גם היה חשוב מאד לחבריה, כמובן, גם הם רדפו אחר חברותו. לא רק הוא רדף אחרי חברות אנשים.

יוניס: זו כבר הפעם השנייה שמזכירים כאן את חדר- הקריאה. שם הוא

יוניו: בתחילת המלחמה, מהימים הראשונים ועד להפסקת האש, פחות או יותר, הייתי באזורי הבקעה. שם לא הייתה מלחמה. כך שהיה לי זמן להרהר בדברים ולראות אותם במידה מסוימת מהצד. באחת ההזדמנויות, כשדיברתי עם האמא שלי בטלפון, היא סיפרה לי שאורליה נעדר. כבר לפני זה, שנודע לי הדבר הזה – כמו שאמרתי היה לי זמן לחשב... אז כל אחד חשב: "נו, מה יקרה אם זה ימות". היה ברור שיש מספרים גדולים מאד של נפגעים. אני היתי מנותק. חשבתי: "אולי זה כבר איננו, אולי זה כבר איננו". והראשון שחשבתי עליו – זה היה אורליה. משם הראשון שחשבתי עליו בצורה כואת... זה לא יכול להיות. דבר כזה לא יכולם לעשות לנו. ואולי היו זהה שתי סיבות עיקריות. סיבה ראשונה – אולי הוא נראה לי פגיע, וסיבה שנייה – שעבודות שלו בכלל מנוגדת לחשוב על אורליה הולך למלחמה, אורליה הולך ללחם. ואם באמת לאורליה יקרה משהו, אז נראה לי כאידך הגדל ביותר שיכל לקרות יחסית לאחרים. הוא היה הראשון שחשבתי עליו.

בilly: כבר ציינו פה את ההתחבות שלו, העמימות שלו. היה מוצאת מקום בכל חברה. בזמן, שקהלתו בכיתה שלנו את יוסי והוא היה מאומץ אצלו, או באמת היחיד שלא הzik לו ולחת אותו... אمنם בהמור החיס... אני אף פעם לא שמעתי ממנו מלה רצינית על יוסי, אבל "אה שלוי" – הוא ככה קרא לו בקיצור, וזה אמר את הכל. ובאמת, בזמנו ירדנו לחיים של יוסי.

אני לא זכרת שאורליה באיזשהו מקום פגע בו. יכול להיות שבמסתרים הוא עשה. אבל באופן גלוי הולך לקראותו – "אה שלוי". רוז: במלחמה, כשחשבתי על הבית, האדם היחיד שחשבתי עליו, שלא המשפחה שלי – היה אורליה. אני מדבר במלוא הרצינות. אני לא יודע איך זה דוקא נכנס בי, השם הזה והדמות שלו במלחמה. בעובדה, שאחרי איזה שבועים וחצי, כשהצלחתி להתקשר בביתה ודברתי עמו רונית – דבר ראשון שאלתי אותה מה שלום אורליה, מה עם אורליה. ורק מראה את התבטאות שלו בחברה... אני מקופה שאני לא פוגע בה באף אחד, שלא חשבתי על אף אחד במלחמה חוץ ממנה. אבל הראשון שחשבתי עליו ובאמת כל הזמן דאגתי לו... ממש דאגתי לו לאורך כל המלחמה – זה היה אורליה.

בלוי: אני רוצה להוסיף על הדברים של אלי על עניין הפחד. זה באמת כבר شيء לימי האחרוניים. בעבר המלחמה, כשהבאו לקרוא לו. הוא ישב שם למעלה, בחדר של נעמה וזכריה. למעשה כל הזמן, מהרגע שהתחילה לגייס הוא כל הזמן דאג: "למה לא קוראים לי? אבל אם לא קוראים לי, העניינים עוד בסדר".
בכל אופן, כשהאני נכנסתי עם החיל שבא לקרוא לו ואמרתי לו: "אורליה, קוראים לך..." אז התמונה שלו כל-כך חקרה בזוכרני. איך שהוא ישר נעמד, יכול חיוור... נעמד לנו ככה: "בסדר, אני הולך".
לפניהם שהוא הולך הוא הספיק להגיד לנעמה: "אל תדאגו לי. הטוביים תמיד מנצחים" – מין אמרה נפוצה אצלו.
עוד נקודה, זה היה שלו אל המשפחה. אורליה היה קשור למשפחה שלו. גם בתקופת הצבא. הוא הרגיש אחריות עצומה. הוא גם אהב את המשפחה שלו. אולי גם הרבה להזכיר את זה, עם כל עניין היציאה שלו, שהנה ההורמים שלו כבר ילד אחד איבדו. אז כל המעשים שלו צרכים להיות שקולים בשבייל לא להשאיר את ההורים שלו במצב שהם ייארו לבך.

מה שעוד עלה לי – זה מתקשר עם חזרה-הקריה, ואיך שהוא אמר לי פעמי, בתקופה של הצבא, באיזו שיחה, שמי שלמעשה החדר לו את התודעה הזאת ואת האהבה לקריה ולהנהה מעתו ובכלל את כל המושגים האלה, זה היהABA של שלמה, שהוא העריץ נורא.

צבייה: אחרי שמכל החבריה הגיעו ידיעות שהכל בסדר, וראינו שאורליה שום דבר לא בא... לא ראיתי אותו הרבה זמן, כי היתי בחוויל... אז כל יום הינו כקה כל הבנות בעובדה נפגשות ומתחלות: "מה עם אורליה? שמאם את ההורים? מה העניינים?".
אני זכרת, שיום אחד כבר הגיעו ידיעות, שכנראה הוא כן יישנו, ורק מחכים עכשו לאיזה אישור בכתב או משה כזה. ממש, אמרנו, נעשה מסיבה לא נורמלית – רק שנראה אותו. ככל כבר אמרו לנו:
"בנות תפסיקו, תראו, אתן מכניות לכאן לראש דברים...".
אחר כך באו ואמרו. אמם, לא רצוי שההורם ידע, אבל הסתווכו שמדובר. ממש עד היום האחרון לא האמין... לא זכרנו להאמין. אני לא יודעת אם עכשו כל-כך קולטים את זה. אני זכרת שאז ממש עסנו علينا: "בנות, תפסיקו עם זה". אמרנו: "לא, אי-אפשר, אי-אפשר".

כאו העסק. אם הכל בסדר – אז למה הוא לא כותב?
כל המלחמה לא נגעתי במכתבים ואף מלה לרני שמשהו קרה
לאורליה... כי לא ידענו אם קרה משהו... ולא רצית... ידעת שזה יפגע
בו באיזשהו מקום.

באמת, כתבתி לו על קובי שנפצע וכותבתי על כל הדברים. רק על
אורליה לא כתבתי שום דבר. בטלפון לא היתה כבר אפשרות להימלט, אז
סיפורתי וזה הטריד אותו מאד אחר כך... כל פעם שהוא הגיע לבית: "נו,
או מה עם אורליה? ואת חושבת שבאמת זהו זה?" הוא גם כן לא האמין.

שמעו: כשחזרתי הביתה אחרי המלחמה ונודע לי שאורליה
ברשימת הנundersים, איפה שהוא לא האמנתי לשניה, שיכל לקרות לו
משהו. תקופה ארוכה אחרי שהודיעו כבר שהוא נunder, כשהגיעה רישימת
השבויים והוא לא היה BININIM, אמרתי לעדה: "עדיה, הוא חי. אני בטוח
שהוא חי. הוא מוכרכ להיות חי." אני לא יודע, אצלי אורליה והמוות –
זה איזשהו ניגוד שאי-אפשר בכלל לגשר עליו. אם היה משהו שהוא
ומוות לא יכולם ללבת ביחד – זה היה אורליה. וזה היה شيئا החיים...
הוא היה בשבילי למעשה החיים. מעולם לא הייתי מודע לזה, כל
עוד היינו ביחד. אבל אחרי זה, כשהעמדנו במצב זה לא ידענו שום
דבר, פתאום幡然 שלמעשה אם היה משהו שגילם את הרעננות בחיים,
כל מה שיש לו טעם בחיים... זה היה אורליה. לא משהו אלא מישו. לנו
עד הרגע האחרון לא האמנתי. אמרתי: אולי המצריים לא העבירו את
רישימת כל השבויים.

היתה תקופה ארוכה אחרי המלחמה, שלילה לילה הוא היה חוזר- לבחולמות. ותמיד זו הייתה גרסה אחרת של אותו חלום, שהוא חוזר חי ווּו
סתם טעות... זה גם חוזר לי אחרי ההזדעה. מפני שאין לא יודע... אני
חווב שעוד עצשי, באיזשהו מקום אני לא幡反 את זה. עד עכשו הוא
אצלי באיזשהו מקום חי.

רונית: בתקופה הזאת שעוד לא ידען כלום ושעוד לא הודיעו...
בזמן המלחמה עצמה... יצא לי הרבה-הרבה לדבר עם ההורים, עם
שניהם לחוד. פעמי עם אברהם'לה ופעמי עם אלטקה. אברהם'לה ממש
גילם את הדמות של אורליה. הוא היה אופטימי. כל הזמן היה אופטימי.
לא幡反 מאיפה לאדם הזה יש הכח לעמוד במתח זהה... שלא לדבר על
זה, שזו אפשרות ליד השני שהולך לו. הוא היה משוכנע שהיה בסדר

רונית: כל המלחמה, מההתחלה, לא שמעו על אורליה. עוד אחד מהKİתה שלא שמעו עליו הרבה זמן – זה היה עז. כשהגיע פתק מעוזי
לאמא שלו על פיסת ניר – זה היה בסדר. אבל ידעת שעז הוא לא
מאלו... הוא מ"הפייטרים", שלא יחשוב דבר ראשון בעצם שדוגים לו
בבית. אורליה – כל הזמן הלקו ושאלו: "אבל תגידו, הוא באמת תמיד
כתב מכתבים? הוא יחשוב על הבית שבאמת דואגים לו?" ואני כל הזמן
אמרתי: "אורליה זה אחד תמיד כתב להורים שלו בצבא." בסוף
מלחמת התששה הוא היה בתעללה, והוא דאג להורים שלו שם ידעו עליו.
אני לא יודעת איך. הם תמיד ידעו עליו – דרך הטלפון, דרך מכתבים.
היא לו קשור.

בזמן המלחמה, כשהלא הגיע שום דבר מאורליה, אז לי היה מההתחלה
די ברור שהוא קרה לאורליה. כשהגיע הטלפון המסתורי הזה מהפקידה
המצחיקה שהודעה שהכל בסדר דרך המחשב, אז אני אמרתי, שלא נראה

יעל: אני חשבת שסר הכל על כולם כאן עבר תחלה של חוסר יכולת לתפוס, באמת, שבאיוזה שהוא מקום נחוץ להשלים עם זה שאורילה איננו.

אני רק זכרת לילה אחד, בשעה שתים או שלוש בלילה, זה היה באמצע החזרת השבויים. בבית ברל עבר בחור ודף על הדלתות. בסוף הסתבר שהוא החזיר אייזה טרנוזיט. כשהוא דפק אצל בדלת – דבר ראשון שבכלל עלה לי... היתי בטוחה שבאים להודיע בנען שאורילה מוחזר מהushi. שמעתי דבריהם אצל מיכלי אנור. היא הסבירה לו איך הגיעו לחנו. רצתי אחوات אמוך למישקה. כל-כך הייתה בטוחה, שהנה

בסוף ושפנות הוא לא כותב, כי הוא לא יכול והוא לא מגיע לזה. גם על יד אלטקה הנא כל הזמן הרגיע אותה. כשהנמצאת על ידו אז היה נראה לך שבעצם אין מה לדאוג.

לעומת זה, אלטקה הייתה מأد מאד ריאלית. עוד בתקופה הראשונה, אחרי שכבר מכולם שמעו וממנו לא – היא כבר אמרה שזו... בטוח שככה... והלוואי הלאו שהוא בין השבויים. ככה היא אמרה. אני אמרתי לה כאלו: "חכי עוד קצת, עוד לא ברור". אבל ההרגשה שלי הייתה לבדוק כמהו. רק הלוואי שהוא בין השבויים. באמת, היום בו התברר שהוא לא היה ברשימות של השבויים – היה השוק הסופי, כי אז היה ברור שהוא הלך.

יעל: לי די קשה להגיד את זה, כי אני לכל אורך המלחמה, הייתה עם אברהם. ובאמת דיברתי רק אותו. כשהאמרו שלא מגיע מאורילה כלום, אמרתי לאברהם: "אני לא מאמין. אני בטוחה שאורילה מתחבא שם בין הגבעות באיזשהו מקום והוא מכחיה. הוא מכחיה שהזמנתו, והוא הוא יחזיר אلينו. הוא יכתוב". אני חושבת שמדובר לא הייתה ריאלית אבל כל הזמן חשבתי שהוא יחזיר.

אחרי זה, כשהאמרו שיש אפשרות שהוא בין השבויים – בכלל, כל דבר שהיה אפשר לחשב על אורילה שהוא בחיים – מיד היתי נאהז בזה. כשהאמרו שהוא בין השבויים, אמרתי: "아버ם, אתה יודעת? כל הזמן אני חשובת. בטח אורילה שם מצחיק את המצרים ומספר להם בדיחות". כמו שהדמota של אורילה בעינינו כה הייתה רואה את זה, כאלו שהוא עומד שם עם המצרים, אף על פי שהוא בכלל לא ריאלי.

אחרי שאמרו לי שבאמת אורי נפל וש策ריך לגשת להורים, לא יכולתי לעשות את זה. בכלל לא יכולתי לתאר את זה, ואורילה כל הזמן היה חזר לי בחלומותcadem chi, שבא אلينו לחדר. הוא הרבה לבוא אלינו לחדר, לשוחח עם אברהם. הוא בא לחדר, שואל ומתענין. אליו, הבן שלו, גם כן הרגיש שקרה משהו והוא אמר לי באיזשהו שלב במהלך א/orilla. למה א/orilla לא בא אلينוי?"

– הוא אמר: "למה זכריה בא וטירון ושלמה – ולמה א/orilla לא בא?"

פרשת הנקיון של החדר... הוא היה מנקה מדי חדשים. תמיד היו שם מריבות, דרישות ביןינו ובין מרים שפרי, שהיא היקית שהיתה מנקה כל יום חמישי.

הכל היה אצלן על הרצפה... הרדיו על הרצפה... הכל... אחר כך התחלו לארגן שם את הנוי. אורליה היה הרות הפעילה בהפיקת האדמה, בשתילת הדשא. עכשו לקחנו על עצמנו מבצע: אנחנו משקימים את הדשא, מחים אותו, מטפלים בו. בגלל שבאמת אורליה שתל אותנו. זה גם עוד אישתו וכך. והיינו נאחים בכל תקופה.

צביה: אני זוכרת שכיכתה יי'ב הועלו שתי הצעות. הצעה אחת הייתה לטפח גינתנו נוי באוצר המתפרות, עד חדר האוכל. חדר האוכל היה עוד חדש, וממד קסם לבנות שנעשה ממנו שכולם יראו. כי כולם אמרו לנו: "איזהו כיתה אתם? לא עושים כלום". אורליה העלה את ההצעה לשפר את מגרש הcadrogel, לחקן, לבנות מסלול. הוא נלחם על זה בצרפתים. טען: "זה ספרות, וזה של הבנים". הוא גיס לצדו עוד שתי בנותיהם והם ניצחו. והוא היה מאושר.

רונית: אורליה היה "ספץ" בעניין המפעלים. הוא היה פעיל בועדת מפעלים של החטיבה. הוא וצוות הוועדה, ישראל דגן בתוכם, ארגנו תמיד את הקטיף לפרדים הקטן של האשכוליות, ליד חדר-המוסיקה. אורליה היה הרות החיה שם. לכל מפעל ביתי נתן אורליה יד. נזכרתי בתאונת הכתה. זה דבר מאד גדול אצלנו בהיסטריה. אנחנו גמרנו להתחפר והחברה התחלנו לצאת מהאוות. אני ואורליה התישבנו בפינה על אחת הגבעות... התישבנו המוממים לגמר. אורליה חיוור כמו תמיד בענינים אלה, ואני ישבתי על ידו. יושבים וירושבים ואנחנו רואים איך החבריה יוצאים מהאוות, ככה, מדדים. פתאום התעוררתי ואני אמרת לו: "וואו, אורליה, אנחנו צריכים ללכת לעוזר". קמננו שניינו — הוא הלך לצד אחד ואני הלכתי לצד השני. לא אשב את הרגע הזה, שאנחנו שם שניינו יושבים והוא חיוור.

אחר כך, אחרי שילדתי... בערך ימים לפני המלחמה יצא לי להיפגש עם אורליה... ישבי בחדר האוכל ואכלתי ארוחת-בוקור. פתאום הפרנסים הגיעו להתישבו ליד השולחן של השמינית, בשולחן השני. אורליה ישב ואני רואה שהוא מדובר, הוא עסוק עם העтон וכל הדברים. לא אמרתי לו כלום. פתאום הוא תפס שאני ישבת על ידו. נתן זינוק

באים להודיעו שמחזירים את אורליה. היה אצל מישקה חושך. כשחזרתי לחדר ועשיתי לי חשבונות: "או בטח הם כבר אצל ההורם..." הכל — כל-כך לא רציתי להאמין, השלב הזה של הלא להאמין, זה לא יכול להיות — בכלל לא فعل עצמו.

שחזרתי עוד לחדר שלו ושמעתי שהוא מדבר שם עם חנן, "חזרתי, חזרתי..." — זה כבר שכנע אותו במלוא האוחזים שבאמת, הנה, אורליה חזר מהשי. התחלתי ללכת לכיוון ההורים שלו.

בדרכו פגשתי את ההייל הזה ושאלתי אותו אם הוא דפק על הדלתות. אז הוא אמר לי: "כן, החזרתי איזה טרניזיט". עוד פעם, אחר כך לילה של סיטוטים, של תעຫועים. של תעຫועים כן ותעຫועים לא... שבעצם אתה צריך להאמין שאורליה איןנו וזה לא נתפס... פשוט..."

צביה: היום של הרשימה היה באמת אחד הימים הקשים, כי ככלנו חיכינו. אני חשבתי שהיינו ביחד, נומה ומרמים... כל הזמן הסתובבנו לדראות אם מישקה... ראיינו שלא הגיעו שמות... כשהגיגינו השמות ואורליה לא היה, אז עוד הלכנו לאලטקה, והיא אמרה לנו שאמרו לה שעדי אחרי הצהרים יבואו ולא באו... אז אולי בכל אופן יש עוד שמות. אנחנו ניסינו לשכנע אותה כדי שגם שבעצם יכול להיות שזו לא הרשימה הסופית. גם יום אחריו זה, כשפתחום הודיעו שאיזה שבוי הגיע והוא לא היה ברשימה — אז, שוב פעם... היא דקרה כל הזמן אמרה לנו: "אל תאמין... תראו, זה זה זה...". ואוננו אמרנו לה: "זה לא ככה". אני זכרת תאמיןנו... תראו, זה זה זה...". והוא נושא נסועים אליו הרבה מאד... וזה היה מאד קשה וזה כשלמה נפצע והיינו נסועים אליו הרבה מאד... וזה היה מאד קשה, כי שלמה היה יידיד טוב מאד שלו. תמיד בכח, כל פעם: "נו, קיבלו משווה? יודעים מהשה??" היה נורא קשה להגיד: "לא. אנחנו לא יודעים כלום". הינו נסועים וחווורים, ובדרך כלל היה "הגשש" וכל מני דברים כאלה. או בכל פעם היה מעמיד אותנו. שוב פעם הינו רואים בעינינו את אורליה. ומש עם דמעות כהה, הינו אומרות: "אבל זה לא יכול להיות. אבל אורליה צריך להיות אנחנו פה".

بيلו: כאשר אורליה חזר מהצבא הוא קיבל חדר בבית ברל, בין ה"שלבות". לאורליה הייתה נסחה: "בחדר מספיק מיטה — ולא צריך מיטה, מיטה, שולחן ושני כסאות. וזה מה שהיא לו. מישקה ויואל העמידו שם שולחן אדום, הדור, כזה וזה נורא צרם לו. לא השתלב. הוא היה אומר: "הכל יפה בחדר, מתאים, רק השולחן הזה..."

נוראי: "רונית, מה את עושה פה? וכבר את יושבת פה? ואיפה הילד שלך? ומתי עשו לו ברית?" והתרגשות לא נורמלית. ר'ילמה את לא אומרת שאת יושבת על ידי? תגידי, זה יפה? איך את עושה לי את זה... אני לא שם לב אליך." היה לו קל-יך לא נוח שהוא לא אמר לי את ה"שלום" ברגע הראשון ואת ה"מזל-טוב"..."
זה... זה אורליה.

אורליה לא הייתה בין הרקדים. אבל בתג הבנים היו קטעי הומו שדיי ארגן. אחד הקטעים היה על פרפרים. יוני דקלם ושר... ואנחנו היינו צרכיסים לרקוד, הרבה הרבה הרבה פרפרים. באיזשהו מקום היה צrica מירליה הגדולה לרווח אחרי אורליה הקטן – עם רשות של פרפרים – לחפש את הפרפר. ואורליה היה צריך להתגע בתנועות פרפר עדינות. העיקר, מירליה לא הסכימה ואני היתי צrica לעשות את זה. לי לא היה איכפת. בסך הכל זה היה נחמד. אבל אני זכרת את הקהל איך שהוא צחק כשאני אצחי אחרי אורליה... הוא ברוח בתנועות נשיות כללה של פרפר. הוא ביצע את זה באורח פנטסטי.

יוני: היה לו איזה כשרון דרמטי. באחד מימי הפורים, אני חשב שהוא היה כשהיינו בכיתה י"א. ארגנתי מעין הצגה ותזמורת על פרסומות ברדיו. אני היה הבמאי של העסק. הקטע שבו אורליה השתתקף היה על סכני גילוח. הוא עלה על הבמה והוא צרך להתחילה להתגלח ולפוזם לעצמו פזמון, כביכול הוא נמצא במקלה. ופתאום להיתקע, כאילו קרה לו משהו והוא עליו לזרוק את סכין הגילוח, לקרוא לאשתו באיזה שם פולני, שתביא סכין גילוח אחר, ושניהם היו מציגים פנטומימה: "טעים תמיד – אדיסון"...

נראה לי שהוא הרגיש את עצמו טוב כשהציג. על הבמה איןני יודע עד כמה זה עלה לו במאז. אבל הוא הרגיש את עצמו טוב והצליח. היה ממש אישיות בימתיות. כל מה שהוא עשה – זה היה מתאים ובפרופורץ.

בפורים האחרון הוא הציג יחד עם אנשי הפרדס. בכלל הפרדס היה לפני שנה על הגובה. הם ארגנו מעין תזמורת בצוות. התפקיד של אורליה היה לנגן בטוטומבחן ובמצע להתרום ולהציג איזה קטע. עשה את זה בול. יחד עם המוסיקה. הם היו צרכיסים לעשות את זה פעמים באותו ערב. הודיענו להם בתירוע הדראן. הוא עשה את זה לא נורמלי. הוא השביב את כולם – והוא לרוגע אחד לא צחק.

הכרת הנער-העובד והחטיבה

ביום א' בהיר יצאו כל הכיתה להכיר נערים עובדים או לומדים על כל הפרטיהם לפני שאנו נפגשים. בתנועת הנער-העובד על סעיפיו, בקרב הנערים העובדים והלומדים. התחלקו לשתי קבוצות, אחת נסעה עד סיבוב נון בטרקטור, ומשם ברוגל לרוחבות. השניה הלכה דרך המנדריות של "סובכי" לרמלה. בראש כל חוליה עמד מדריך, או שלוש חוליות וכן גם ברוחבות. בראש כל חוליה עמד מדריך, או אחד ממועדת חברות שהיא בסיור הינה, או שניהם יחדיו. בראש הסתובבו בחצי שעה. פגשנו ונעים בני 15-16 ואלאנו אותן שאלות רבות. שאלות על מצבם הכלכלי, מספר הילדים בבית, כמה זמן והיכן הם עובדים, מי שלחם לעבדה זו, כמה כיתות למדו וכמה הם מרווחים, מה מעשיהם בשעות הפנאי, וכי מכון אותן בפועלות הוא ובידור. התשובות היו די שות. את רובם שלחה הלשכה המשלחתית, או דרך אדם פרטי. הלשכה דואגת להם לפנסט עבודה המעד על כושר גופני, ועוד. הלשכה לאחר שהיא שולחת אותן לעובדה אינה מתערבת יותר. אם יש להם בעיות, הם פונים שוב לשכה וועברים למקום העבודה אחר. בחלקם עובדים מחוץ לרמלה, שכרכם מ-3-8 ל' ליום בהתאם לרמתם המקצועית וזמן עבודתם. בשעות הפנאי – סרט, מסיבה, עוזה להרים, קריאה, משחקי כדור ועוד. הבילוי הנפוץ ביותר כפי שהתרשםנו ושמענו: הסתובבות בעיר. אחר קניתת הגלידה המסורתית ב"רויה" חזרנו את חצי הדרך ברגל והחצינו השני בטרמף עד תחנת השידור, שם פגשנו את הטרקטור שיצא להביא אותנו.

אוריה ב'

שלוש שנים, בכיתות העליונות של בית-הספר, הייתה מchnaco של אוריה. הייתה זו כיתה "צמה", ואני מחדך ומורה חדש, שזו לו שנה הראשונה בעבודה, ומובן שהיה לי קשיי הסתגלות. וזה התגלה אורי, לאOIDוקא בזכות היגיון בלימודים, אלא הודות לאישיותו המינוחת.

אוריה (שבני הכתיבה קראו לו אורליה, ואילו אני המשכתי לדבר בארבי) קיבל כל דבר בקלות ולא רוגז. להיפך, בדרך כלל בחיקור מסוים ולא תרעומת. ובדרכו זו הדליק את החבריה וריכך את החיכוכים.

אוריה לא היה טיפוס של מנהיג, לא דברן ולא מטיב מוסר, אך היה אהוב על כל בני הכתיבה. הוא היה תלמיד ממצוע שלא אהב במיוחד את הלימודים, ובכל-זאת היה בו משהו מיוחד. לעיתים, בשעת ויכוח בעניין כלשהו, היה הוא פולט בדיחה או איזו הערכה עזקנית ומהת מצא לו פרוקן.

בשיעוריו אותו בענייני לימודים, כאשר הערתי לו כי רצוי שישתדל יותר במקצוע זה או אחר, היה הוא משיב: "מה זה בעצם חשוב אם אקבל ציון יותר טוב?" הוא לא רצה להתאמץ בשל ציון טוב. עם זאת, היה ער מאד לחינם הפוליטיים, הרבה לקרוא עתונים והתעניין בנעשה בארץ ובעולם.

על סף שחרورو מן השירות הסדיר, נפגשתי אותו בהיותו בשירות מילואים. אוריה, ענדן בדרגות סמל ראשון, ספר לי כי בא לעבור השתלמות לטנק M – 60. הייתה נרגש בראותי את אוריה מרווח וכולו מהיד.

לאחר שאורי השתרהר, נפגשנו פעמיים מספר בלילה. הוא חזר לפרדס, ענף בו עבד עוד בהיותו בשככת הנערומים. הוא נקשר לענף ועבד בו באחריות ובມיסירות. הוא המשיך, בדרך, לקבל את החיים באותו חירות ומואר-פניהם האופייני לו.

והנה בא המלחמה. כמו כולם, גויס אוריה ביום ההפירום. סיפרת לי בת כיתה כי בצתתו אמר לה שיש לו חששות. אולי עמוק יותר לבו ניבא את גורלו.

לאחר חדשים מספר בהם נחשב כנעדר, נמצא גופתו של אוריה והובאה לקבורה באדמה מכוורתו. שוכנו אותו, נזכרנו תmid.

עמוס שיפריס

חיללים מהשירות הסדיר מספרים על אורי ברקאי

עוור (שריד): אני היה עם אורליה במקצועות בלבד, באותו אול. בעצם, לא הכרתי אותו לפני זה. ראיתי אותו עוד בשירותו, אבל במקצועות רק התחנתי להכיר אותו. בחור עליון, נחמד. באמת, אם מישחו היה תמיד מעלה את המוראל – זה אורליה. אין מה להגיד. גם בחבילות מהבית. באמת, בחור טוב.

אחר כך אני היה בצמ"פ אותו בלבד. הוא היה טען-קשר של שאsha, טנק-ם'ם. שאsha קצר היה בא אליו בטענות – פה מקלעים... היה אני אחד, ג'וק, מגילאים, שהוא תמיד היה בא אליו "לבכות" לו שם, שהמ"ם "ירוד" עליון. אבל בקיצור, אחר כך זה היה עם אורליה בסדר.

בצמ"פ הינו יחד בכו. הוא היה בדונר-סואר, בטמברי, ושם פעם... הוא היה במעוז עם המ"ם והוא יצא הביתה, אז קיבל ריסיטם. לאורליה לא קרה הרבה, אלא רק לירום אלפלינד.

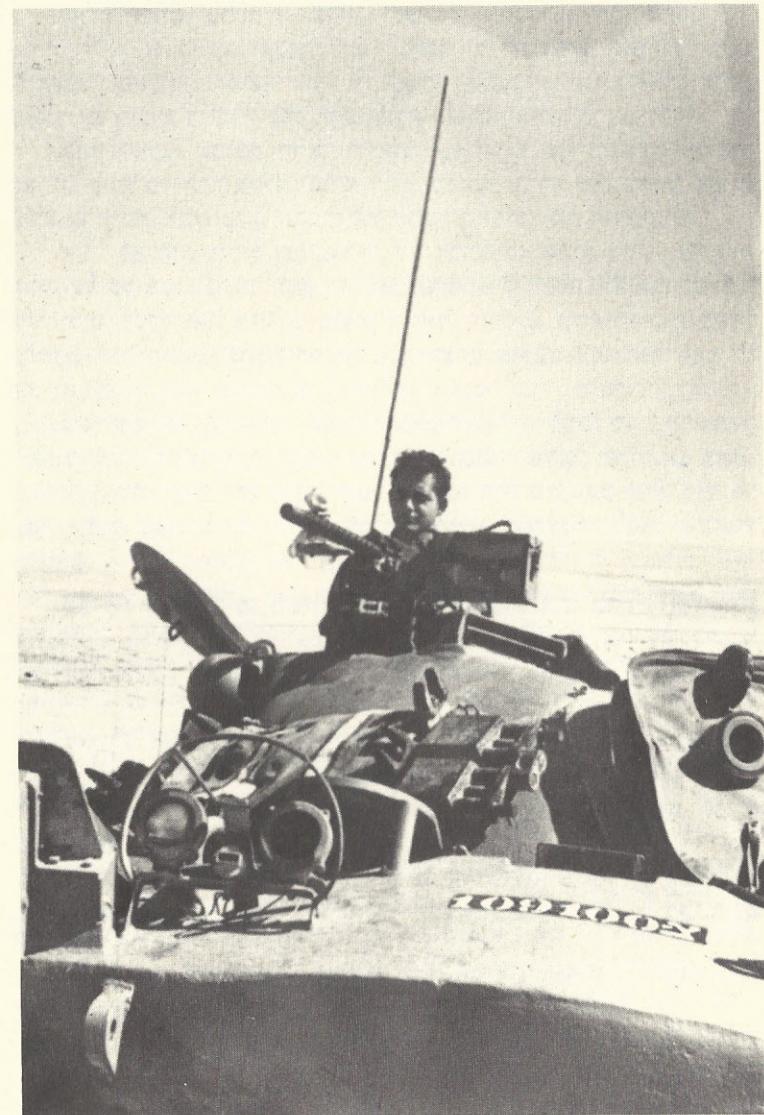
אחר כך הלכנו אותו לקמ"ט בלבד. הוא היה בפלוגה אחרת.

– הגיעו הרשימות של הקמ"ט והוא לא היה בראשיות, וכל העולם שלו כנה ירד. בסוף הגיעו הרשימות המלאות מהגים. היה מאושר.

עוור: לאחר כך היה אותו מט"ק בלבד באותו פלוגה. בהתחלה הוא היה טנק-סם"פ של חיגז. זה מט"ק לאזקה יותר כנה. במקרה וסם"פ לא על הטנק אז הוא שמחיף אותו.

אחר כך הינו בכו. כמו שאמרתי, עם אורליה בכו וזה תמיד שמח. לאחר כך עשיתי אותו את הצמ"פ השני, גם עם שוקה. אני זוכר, היה לו או טנק טוב. אני היה אבֶל לא היה לאורליה את הטנק שאני אחרי קיבלחתי. טנק טוב מאד, מדויק. היה לו צוות טוב. בצמ"פ השני היה לו צוות טוב. הוא היה מבסוט.

דורי (כפר-ימסרייך): את אורליה הכרתי בקמ"ט. אז לא הכרתי אותו כל-כך טוב, כי הייתי בפלוגה אחרת. אבל ידעתי שיש שם בחור עליון שմבדך את כולם, בשם אורליה. לאחר מכן הגענו אליו גדור. למעשה, התחלקנו לשתי פלוגות. אני היה בפלוגה אחת והוא היה בשניה. אבל כל המפקדים היו שם קבועה אחת ובילינו הרבה מאד בלבד.

באותם ימים, כאשר הייתה ההחלטה הפסקת-אש, והיה שקט מוחלט – מה ש תמיד היה חשוב לנו, זה היה הבית. היו אומרים לנו: "עוד שבוע, עוד שבועיים..." והוא תמיד היה אומר את זה בצורה הומוריסטית. אז כל העצב, כל הכאב והצעער שננטברו אצלנו, פחאום זה נשכח ונראה היה לנו שונה לא נורא ואפשר להמשיך עם זה.

התמונה של אורילה, כאשר היה נגמר טיפול שבועי – אז הוא תמיד היה יוצא מהטנק, פחות או יותר כזה מרובע ומולוך... הינו שואלים אותו: "אורילה, מה נשמע?" הוא היה משיב: "מה אהוו". היה תמיד מעלה את החירות שלו.

נדמה לי שלפני השחרורתם (אני לא בטוח), הוא שימש מט'ק של הטנק שלי. אז כבר הייתה מ"פ, אבל אז המצב היה אחר. אז כבר לא היו חיילים צעירים שהשליטה בהם היא כל'יך נוחה. אלה היו חיילים ותיקים – לפחות חלקם ממחוזר של אורילה, והרוב חצי שנה יותר צעירים. ואנו כל אחד היה צריך לארגן את העבודה ולעבוד ולנהל את העניינים, את מערכת החיים וכל הדברים על פי התפיסה שלנו. אין בזה רציפות. זה לא הולך. אורילה היה חלק ארגוני מהמצוות. אם יש צוותים שבהם המפקד הוא האיש הגדול, שנוטן פקודות – אורילה לא היה כזה. החבורה אהבו אותו מאד.

מה שאני זכר בטור מ"פ, כאשר הגווארדייה הותיקה עזבה, פתאום נשארתי עם מט'קים צעירים שהוא גמרו את הקמ"ט. היה הרגשה מאד לא נוחה, מאד לא נעימה. היה והיה אתם הרבה ומה עברו כל פעם יחדathi – נוצר ביןינו מין קשר. קשר כזה שנקשר רק בצד, קשר של השתפות בעול, בטוב וברע.

למעשה, מאז הם השחררו, בנובמבר 1972, כל פעם חנן היה מספר והיתה נפגש עם כל מיני אנשים שהיו מספרים לי. היה נעים מאד לשמע מה נשמע עם כולן. למעשה. למעשה, מאז לא נפגשנו.

חנן (הזרע): אני את אורילה הכרתי בראייה עוד מהטירונות. זה היה בנובמבר 69. החיל hei נמוך בפלוגה, אבל עלי. סדר הכל, לא הינו אז יחד. פלוגה בטירונות זה דבר רחב מאד. אבל לאורילה הייתה דמות בולטת, כי הרבה דמויות כאלה אין. גם נמוך ולא פיתח על זה רגש נחיתות, אלא כל הזמן היה עלי, היה בין החברים, היה שמת. אחרי זה נפרדנו ונפגשנו עוד פעמי'ת. בקמ"ט למשה

גם שם הוא התגלה בתור בחור עליון מאד. הוא תמיד הרים את המוראל. עודד את כולן. איך שראיתי אותו בפלוגה השנייה – ראיתי גם איך שהוא משלט יפה מכך על החילאים. יודע איך לפקד עליהם. לא ידעתי לבדוק איזה מט'ק הוא היה, כי לא הייתי בפלוגה זו. אבל ראיתי אותו מוביל את החילאים לפה ולשם ולשייעורים. החילאים היו מבסוטים ממנה. גם אליהם הוא התיחס מזמן טוב-לב כזה והתבהד אtam. אבל בכל זאת, ראיתי שהם לא ניסו לנצל את זה ולפרק עול. משה (העוגן): נפגשתי עם אורילה בפעם הראשונה כאשר נחניתי סמ"פ בפלוגה. הייתה לי מ'ים לפני הקו. גם את כל המחלקה לא הכרתי. הכרתי מעט או יותר את הצוות.

למעשה, הכרתי את אורילה בתקופה יותר מאוחרת, כאשר עברנו לעורף ברפדים והפלוגה התארגנה להעביר אימון צמ"פ שני של מוחוזר Mai. אורילה לא היה טיפוס השרויוני המצווי, שהוא תמיד מושך בוחור הנעלים והגומיות ישן ותמיד נקי ומסודר. אלא תמיד באיזשהו מקום היה לו מין הופעה "שלומperfite" זאת אומרת, ה"שלומperfיות" הזאת הייתה מתבטאת אך ורק בהופעה שלו.

כמו שאלייעזר אמר, אולי אני רוצה להסביר, שלמרות שאורילה באיזה מקום היה קצת נמוך ובכל זאת, חיילים שנמצאים כל הזמן תחת השפעה של המפקדים מחפשים ביציאות למצואו איזושהי נקודה שאפשר אולי להיאחז בה ולצחוק מהמפקד. אורילה ידע למצואו את הנקודה, שמאחד להיות לוiali כלפי המפקד; זאת אומרת, לבצע את כל מה שמטילים עליו, אבל מצד שני לא לעשותות זאת בדרך הקשה והמסובכת.

נקודת נספת שהיא נמשכה למשה אצל אורילה לאורך כל הקו: על אורילה אי-אפשר היה לכטус. כל אחד מתנו עשה לפחות מפעם אחת דברים לא מהו, אבל אורילה תמיד היה אומר לי: "אבל מושה" (והיה עשה מין קרייצה, שם את הסגירה בפה ומחיך), ובזה היה נגמר העניין, ויתר בכלל לא... אי-אפשר היה יותר למשיך ולהתרגע עלי.

כל ההו של המט'קים... הרי כאשר קיימת פלוגה ומפקדים להתאמן, אז למט'קים יש פנא, והם הם יושבים ומדברים. אז בכל נושא שדיברנו, או שהיית רואה שמדוברים, היה אורילה שלוף איזושהי הלהצה, איזו בדיחה, איזה שמצ' של הומר. זה היה תורם הרבה, אפילו ברגעים קשים.

עם החבילה שלו, והחבילה זה נכס לכולם. מי שקיבל חבילה היה מתייצב עם החבילה שלו לתדריך ושם היתה מזוללה. ככה מדנו את טיב החבילות. יש לציין שהחבילות של אורילה היו על הגובה. לא הגיעו הרבה חבילות כאלה.

אחרי זה התקרב השחרורו. השחררנו. אני עוד זכר, כתוב לי ברכה לשנה טובה, שנת 1973. נדמה לי גם שכותב לי עוד מכתב. יומם אחד בקץ, הינו באימונים. ראיית שם את אורילה. היה נחמד לפגוש אותו. ושוב פעם לא ראייתו – עד ליום-הכיפורים.

בלילה, בין חצוצת לשלוש בבוקר הוא בא. ממש לא היה לי זמן. לבדוק חימשו את הטנק. מלחמה. אף אחד לא מתפנה לפגישה חברתית. אבל אני זכר, היה נחמד מאד. הוא הבטיח להתקשר כשות רך ייגמר.

שלמה: אני זכר, גם בטירונות היה נשחט נחמד עם אורילה, כשהעשנו את המסע האדום או הצעוב, המשע לסדרה. מהבסיס עד קרמישלום הילכו הליכת חופשית. שם החליטו ללכת בהיליכת תחרותית, כזאת. אז יצאו לפי הבדיי זמן, כל מחלוקת...

אני זכר, מחלוקת שתים יצאה ואחרי שהם הגיעו – נדמה לי שאיציק זה היה המ"מ שלהם... רשע כזה... אסף אותם. הוא אמר להם: "חבר'ה אתם 'התבדלעתם'. אם ברקאי היה יכול ללכת בין הראשונים – ואתם הגעתם אחוריים, זה כבר לא זה".

משה (העוגן): צrisk להוסיף אולי כמה מילים שיתנו בצורה ברורה את כל התוכנה האופיינית שלו שהיתה מבוססת על ההומר ולא על דברים רציניים. אף פעם לא היה נראה רציני; אף פעם לא התיחס לדברים בצורה רצינית ונוקשה, אבל תמיד, אם היו אמורים שהווים סמל-תורתם היה בסדר או הטנק הזה – אז היה מוחה את החזה ובמיוחד רחוב אמר: "איך לא היה אומר? מה זה? וזה ברור לגמרי".

כאשר היה משחו לא בסדר, היה אומר: "מה לעשות?..." ובזה תמיד הפרשה הייתה נגמרה. אבל העסק הזה היה כל-כך אופייני. כמו שבכל מקום גם בצבא יש אפנה. יש כל מיני משפטי בתקופה מסוימת, ולאחר כך נוננים מקומות למשפטים אחרים. העסק הזה היה אצל אורילה הרבה יותר מאשר קבוצה אחת. היה אפילו פוגע פג'ז ומשחקים חמישיות. חמישיות לתוכה הלילה.

חbillot הגיעו אליו באופן קבוע. הינו חברה מהקייז – כל אחד

הכרתי אותו לראשונה. לא הינו יחד אבל הינו באותה פלוגה, היה נחמד... הוא הצעיר בבדיחות. זה היה השטח שלו.

עברנו לגדוד. הגענו כולם באותו גדור, כל החברים היושבים פה. אמרו לנו: "יש פלוגה ותיקה ויש פלוגה צעירה. תחלתו מי הולך לאו". התחלנו באופן טבעי. דוקא לא יצאתו אליו. אבל כיוון שעברנו שלושה מט'קים מאותו מחוזר לגדוד, זה דבר רציני מאד – היו לנו קשרים שלנו, כי הכרנו כבר אחד את השני. בגדור הינו חדשים ולא הכרנו כמעט איש. פה למעשה התחלה להכיר אותו יותר טוב.

העברנו צמ"פ – אמם לא אותה פלוגה, אבל מה הבדל? הבדל של מאה מטר בין פלוגה לפלוגה. הולכים, מבקרים, משבחים, נפגשים בשקיים, וכולם יושבים ומספרים חוותות. בזה הוא התב楼下, בבדיחות שלו. ואיך שהוא החזיק את הוצאות שלו. כל אחד שנוטנים לו צוות ליד, נותנים לו אנשים שהוא יכול לפקד עליהם, צrisk למצוא לו את סגנון הפיקוד הנוח לו... כל אחד מוצא לו דרך. יש שמצוין את זה בדרך של הנוקשות, של הטלת ענשים. מפחדים ממנה, שומעים לו.

יש כזה שנייהן בכשור מניהגות טבעי. אורילה – לא בזה ולא בזה בחור. הוא עומד לפני הפלוגה, ספיר בבדיחות בשעת מסדר והרביץ הלאזות. אם חיל התחליל לדבר, אז במקומות להעניש אותו היה הוא מספר על החיל הזה אויזו בדיחה. עובדה, יכול לראות את אורילה הולך עם כל הפלוגה, בשלשות, כזה נמור, בלי שמאל-ימין – הולכת פלוגה מסודרת במחנה.

– הוא היה נותן לעיתים ענשים לחבר'ה?

חנן: אני מניח שהוא נותן לפעמים ענשים. אבל באותו זמן לא הייתה יחיד אותו. אבל בהחלט לא כמו אחד אחר. הוא מצא את הדרך שלו, שלא רבים מצאו אותה. אני, למשל, לא נהגת בדרך הזאת.

לקראת סוף שירוטנו הוא עבר לפלוגה של. גרדנו באותו חדר. זה היה קו. היה קו אחרון שלנו לפני השחרור. אנשים כבר מיאשים, מודכנים. שנתנים וחצי היו בסיני. יש להם עוד איזה חדשניים לשרת. סופרים כל יום. אבל עם אורלי היה השם וועלוי מאד. בבענקר עשינו "ברדק", חרתנו שמות ושיחקנו הרבה חמישיות. ככה, עם הידים הקצרות והרחבות שלו, מוכיח את כל הקוביות של הדומינו ביד

חbillot הגיעו אליו באופן קבוע. הינו חברה מהקייז – כל אחד

אחרי שעות האימונים את הערב. היו יושבים ואור'לה עם כל הבדיקות וכל הדברים שיוכלו לשולוף אותם. וזה באמת דבר שקצת היה לנו קשה להסתדר בלבדיו.

חנוך: הבעיה בערבים בצבא, היא השגרה, שאתה יושב – ערבי אחר ערבי במשדר שלושה חדשים בבונקר עם אותו חברה, אותם פרצופים, אותו עתו יומי מסכו שmagiu במקורה, או שלא מגיע. משתדל להעסיק את עצמו עד לשעות הארכות של הלילה, ולרוכב לפני אחית-עשרה – שתים-עשרה לא הלכנו לישון – החבריה מפתחים אז הווי חיים משליהם. בהווי חיים זה היה לאור'לה חלק נכבד, כי בכל דבר היה לו מה לתרום, להעלות את המוראל. וזה אחד הדברים החשובים ביותר – להעלות את המוראל שהוא תמיד שפוף, שאתה חדשים על חדשים ורוכץ בחול ורואה את הבית רק לעתים רחוקות.

משה (העוגן): כאשר ישבנו, בקו השני או השלישי של אור'לה, אז היה ביקור של גלילי מנגנון. אור'לה (אני זכר את זה עד היום) מצד אחד

אליעזר (שריד): יש איזה דבר שבאמת בצמ"פ היה מראה כזה לאור'לה... המ"פ שם ככה החזיק אותו. זה היה כשאיזה צוות לא היה לו טנק, אז העבירו את התותחן לטנק של אור'לה. בטיפול אחרי תנועה הוא אומר לו: "בוא, נעשה את התותח רק עם המקל הראשוני, ויבוא המ"ם ויבדק ויראה שיש שםנו". אז אור'לה אומר: "לך הוא לא יעשה שום דבר, אבל הוא יראה שעשו רק עם המקל הראשוני, ואחר כך אני כבר לא יצא הביתה כל השנה". מזה אור'לה פחד – לסבון את המ"ם.

– לגבי חילים צעריים – הבעיה היא גם לפקד עליהם וגם להפוך אותם לחילים ולטנקיסטים. אפשר לעשות את זה בקלות בדרך הקשה: לפקד עליהם כמו מפקד ולמדם אותם כמו מורה ולא להתפשר אתם בשום נקודה. למරר להם קצת את החיים, והוא הם עושים בדיק מה שהמפקד אומר.

אבל אור'לה ידע לעשות את זה גם כמפקד וגם בצורה חכנית. החילים לא כל-כך סבלו ממן, אפילו כשהיא מראה להם פה ושם איזו יד קלה והיה צוחק אתם קצת פה ושם, החילים בדרך כללTopics את נקודת התורפה, ומזכירים למפקד – יורדים עליו בנוקודה זו. אבל אור'לה לא עשו את זה. גם הוא נהג כך רק עם חילים ותיקים יותר, שעיליהם היה קשה במיוחד להשתקל – הוא היה כמו חבר שלהם, אבל הם ידעו שהוא המפקד. כשהיא טיפול בתנק או הוא לא עומד מהצד והסתכל, אלא הוא ידע שחווכתו לעזר להם. הוא גם לא יכול היה לעשות את זה פשוט אחרת. הוא התملיך ייחד אתם ועזר להם. אחרי זה הוא גם בדק את זה.

הם ידעו שאת הנוקודה הזאת לא צריכים לנצל אצלו, כי זה סך הכל גם עוזר להם. פשוט, זה היה האופי שלו. הוא לא עומד מהצד והוא לא פוקד, אלא הוא משתמש ייחד עם כולם, ובכל זאת הוא גם המפקד.

אליעזר (שריד): אני זוכר, לקרה הצמ"פ שלישית, אני ואשר פלאד ואור'לה הדינו כל הומו ביחד. פתאום אמרו לנו: "אתם הולכים להעביר אור'לה לא". וזה אחד הדברים ששבר אותנו. זה שלא הסמננו ללבת להעביר – זו בעיה אחרת. אבל זה שאור'לה לא יעביר אתנו את הצמ"פ וילך לפולוגה אחרת, לא הבנו. לפחות ערבי או אימונים ולשכת בתדריך או אחרי זה בחדר בלי אור'לה, עם כל הבדיקות שלו וכל ההמור, זה היה נראה דבר אבסורדי ביותר, שאי-אפשר להסביר אותו בכלל. וזה היה מלא

הוא קצר בישן. בכל זאת, לא נוח. כי בסך הכל הם מאותו משק חביר-כnestת. זה לא אדם פשוט. אבל א/or'לה כל הזמן אמר: "חיגש, תגיד לו שלום; חיגש, תגיד לו שלום". גiley באמת התענין איך חיים, איך המצב, מה חסר, מה אפשר לשפר, מה מצבי-הרוח. אז א/or'לה, הקטנץ'יק הזה ניגש ו אמר לו: "שלום". אז הוא אמר לו: "אה, שלום א/or'לה" וככליך שמח. וגם אנחנו שמחנו שבאמת יש לנו אחד מהפלוגה שהוא קשור.

אני זוכר, א/or'לה גם א/or'לה הרגיש כהה, כאילו שיש לו איזושהי קרבה לחביר-כnestת, לאדם חשוב שmag'יע לבקר בכו. הוא מסר דרישת-שלום הביתה באותו יום והיה מאד גאה ומואשר מאותו רגע.

לזכרו של א/or'לה ברקאי

דריכינו נפגשו לראשונה ביום גיוסנו לצה"ל. הוא היה ראשון ברשימה ואני אחרון, כר שתميد התחלפנו בשמירה על הצד שקיבלנו. ראייתי לפני איש קטן, יlid מש. לא הספקנו להכיר היבט איש את רעהו באותו בסיס, אולם נפגשנו שוב במס' טירונים שהשתפפנו יחד באימוני הטירונות. אז התגלה א/or'לי בראקי הגדול, שהפדר לא/or'לה הקטן בין החבורה, חבר טוב שתמיד מוכן לעזור לחבריו ולעוזם.

ימי הטירונות החלפו ביעף ואנו בבית-הספר לשוריון לומדים את תורה תורה התוחנות הטנקים. א/or'לה הצעיר בתפיסה מהירה של כל הנושאים החיאורתיים בשיעורים. כשהלכנו לראות טנק בפעם הראשונה, צחקנו כלנו. א/or'לה הקטן מנשה לעלות על המפלצת ללא הצלחה יתרה. אולם הצליח לבסוף. כשהתקרב מועד סיום הקורס ואנו מטוחה התותחים הגורלי, אשר קבע מי יהיה תותחןומי ומי יהיה טען-קשר היה א/or'לה אומר: "עוד תראו איך שהמצרים יסבירו מני. אני אהיה תותחן". ואת היתה שאיפת כולנו: להיות תותחנים. בסיום הקורס נחל א/or'לה אכזבה קטנה, ממנה התאושש מהר מאד. לא עלה בידיו להיות תותחן והוא קיבל תפקיד

של טען-קשר. כך הגיענו לאימוני השדה בביר-תameda הרחוקה. האימונים לא היו קלים. כולנו ידענו שבגמר האימונים אנו יוצאים למלחמה התהשה שהתחוללה במלוא עוזה בתעלת. ראייתו את א/or'לה מטפל בטנק ובעיר במקלעים שלו. תחילת התקשה להשתלט על המקלעים ותמיד ראייתו איזה פצע קטן בידיו, אולם למד במהרה להכיר את המקלעים "שלו" ואלה החלו "לשיר שירי ת hilah". על אף שמאפקט הטנק שלו היה קשוח למדי, א/or'לה הסתדר היטב כמו שהסתדר עם כולם. נדר למצוות בחור נוח לבירות כמו הוא. תמיד ראייתו עם חירוך של טוב-לב על הפנים כשבאחתחו בדיחה טובה. ברגעוי יושה היה ראשון המעודדים. את תורה הלימה שהרביצו בנו המפקדים למד היבט כי ידע שהמצרים מוחים בתעלת.

לאחר שלושה חמישי אימונים קשים, אך מועילים מאד, ירד א/or'לה אל חוות מלחתה התהשה. יצא הגורל והטנק של א/or'לה היה צרי' להחליף טנק של יחידה אחרת שישבה במעוז. ידעתי שלא אראה אותו זמן רב, כי מצב החופשות היה חלש. לכן נפרדתי ממנו לשולם ואיחלו לו הצלחה. זה היה בערב ולמהרבת בכור נפגשנו שוב בכניסה למעוז. הטנק של א/or'לה פרס זחל והיה צריך לפנות את הטנק מיד כי היתה סכנה שהמצרים יגלוונו וימקדו עליו את הפגוזותיהם. פרישת הזחל נעשתה בצורה מוזרה. הזחל לא נפל מהגלגלים החוצה, אלא פנימה ועל-ידי כך שפשף את גוף הטנק. לא הייתה להם ברירה, אלא לנוטע עם הטנק כמהות שהוא מספר קילומטרים אחורה על מנת לתקן את התקלת. בדרך חוזרת, כתוצאה משפשוף הזחל בטנק התחלilo לצתת ניצוצות מגוף הטנק. ראייתו את הטנק של א/or'לה מתקרב אלינו. מדי כמה מטרים עצר ואיזו דמות קטנה קפיצה מהצהרים עם מילויים כדי לכבות את השריפה שעמדה לפרוץ. כשהגענו אליו, ראייתו שזה היה א/or'לה. באותו יום ובמשך כל הלילה עבדנו לתקן את הטנק וא/or'לה עלה על טנק אחר ונכנס למעוז על קו התעלת.

לא ראייתו אותו כחידיים. נפגשנו רק לאחר הפסקת האש כשל הפלוגה כונסה למקום אחד. א/or'לה הפרק מיד לבדורן המרכז' של הפלוגה. זכר לו מקרה שא/or'לה עבד במטבח. הוא החליט שהפלוגה צריכה לאכול גם אורז. עד אז לא אכלנו אורז כי לא ידענו איך לבשל אותו. א/or'לה ניסה כמה פעמים עד שלבסוף הצליח והוכתר, ברוב כבוד, למלא

יגור, 25.6.74

לאלטקה ואברהם היקרים, שלום!
פגשתי את אורליה לראשונה בקמ"ט. המשכנו יחד לאותו גדור
ולאותה פלוגה. כשבועיים שהינו באוהל אחד, שמונה מט'קים צעירים
ולא עשינו דבר. לאורליה ולוי היה שיטה להעברת הזמן: היינו נאבקים
היאבקות חפשית. הוא היה טוען שהוא חזק מבין שניינו, וזה היה מדריך
אותי. התגלגלו בכל פינות האוהל על מיטות ובחול, וזה היה מעלה לנו
את המoral. אורי היה אמן בחור נורא, אבל חזק מאד. זכר אני
שאורליה לא היה כותב הרבה הכתיבה ואני אמרתי לו שאכתוב בשבלו
מכח לאמא שלו, ואזכיר שאנחנו עורכים תחרות על העוגה הטובה
bijouter. כמו כן, שהגיעה עוגהamaro. ואנחנו אכלנו ונהנו.
עם אורליה עברתי את רוב השירות הסדר, וזה ממש הקל על
השירות. כשהיה במצב רוח טוב הוא היה מקפץ מomin תנועת ריקוד חצי
דילוג ואנחנו היינו מתגלגים מצחוק.
לקראת השחרור מצה"ל הכינוינו טבלת יאוש עם ספירה לאחרו.
היינו עורכים טקס של מהkeit היום העובר. אורליה היה מפקד המסדר.
היינו עומדים, כל המט'קים המזפים להשתחרר, בתחנותיהם וחובשי
קובעים: הוא היה עומדת ונוטן פקודות, וכל אחד בתורו היה יוצא ומוחק
את היום, לכל מט'ק היה צבע אחר למחיקה.
לאחר השחרור לא יצא לי להיפגש עם אורליה. היינו שולחים האחד
לשני כרטיסי ברכה לשנים טובות והבטחנו לבקר האחד את השני, אבל
זה לא יצא לפועל וממי כמוני מצטער על זה עשו.
אלטקה ואברהם! אני יודע שאיני-אפשר לנחם על בן שנפל, אך אני
רוצה שתדע שאת אורליה לעולם לא אשכח. שהמיד הוא יזכיר- תקופה ארוכה ויפה שעברנו יחד.
- יהי זכרו ברוך,

יונה רודניצקי

הארו. מאוחר יותר למදנו כולנו לבשל אורי אף אורליה נשאר המומחה.
דרכינו נפרדנו שוב כשאורליה הלך לקורס מפקדי טנקים. כולנו
רצינו להיות מפקדים אלם הטוביים ביותר נשלחו ואורליה היה בין
הראשונים בקבוצת זו. התלצנו תמיד על קומתו הנמוכה. אמרתי לו
פעם שהוא יהיה מפקד טוב ומוגן היטב מפני שאף פעם לא יוכל לבלוות
מהצricht. אורליה חזר אלינו כמפקד, גאה בדרגותיו החדשות. אלם,
במהרה נעלמו הדרגות ואורליה שב להיות אחד מהחבר'ה. היינו יחד עוד
חדשניים ואנו נפרדנו.

אורליה הלך להדריך ולאמן חיילים אחרים ואני עברתי ליחידה
אחרת. נפגשנו ביום השחרור בסיס קליטה ומיוון. החלפנו חוותות,
אייחנו הצלחה זה זה ונפרדנו. אחרי ששבעה חדשים רأיתי אותו שוב
במסגרת שירות מילאים קצר. אז לא תיארתי לעצמי שזו תהיה הפעם
האחרונה שאראהו.

שספרצה מלחמת ים-הכיפורים מיהרתי להגיע לחזית כמו כל
הגברים שבעם. ביום שהגעתי לחזית אמרו לי שאורליה נהרג. לא רציתי
להאמין וביקשתי לשמע מה בדיקך קרה. אחרי שקיבלתה את ההסבר
נאחזתי בתקווה שהוא עדין ח. אלם, עוד באותו יום המג'יד החליט
לערוך סיור ולוזא שאין חיילים בשטח. לאחר מכן שמעתי ממנו שהטנק
של אורליה נעלם ולא נמצא. لكن הוכרז כנעדר.

איבדתי Ach לנשך ורע נהדר. חבר שתמיד היה מוכן לעוזר, לעוזר
ולעוז עצה טוביה. אורליה הקريب את חייו כדי שאנו נחיה. אורליה הגדל
הקריב את חייו כדי שאורליה הקטן לא יצטרך להילחם.

אני מרכין ראשי ובלבבי תפילה שקרבנו לא יהיה לשוא.
יהי זכרו ברוך.

מיכאלי ישו

10 פברואר 1974

הורים יקרים.

בנכם החיל סמ"ר ברקאי נפל בעת מילוי תפקידו, ביום 9.10.73, י"ג תשרי תשל"ד, באזור הקרבות מדרום-מזרחה לאיסמעיליה ומצפון-מזרחה לאגם המר הגדול. בימים אלה אנו מתארגנים לתזוזה. בקרב נחזר את הצד למחסן, נפשוט את המדים ונחזר לבתינו. בנכם אורי הירק זכרונו לברכה אינו חזר אנתנו ואינו משתחרר. במהלך קרב חילופי אש, בו הושמדו ארבעה טנקים של האויב, ולאחר מכן התקבלה פקודה הסתערות על העיר. במהלך ההסתערות נכנסה הפלוגה לטור מארב חיל רגלים מצרי. בשלה נפגע הטנק בו נמצא אורי. אורי והמפקד נפצעו – ולא נראו קופצים מהטנק. מתוך שבעת הטנקים שהסתערו – נשארו בשטח ארבעה, בעוד ששאר הצלicho להיחלץ.

דעו, הורים יקרים, כי כאבכם כאבנו ותמיד יישאר זכרו של אורי שוב לא נוכל לומר לו "להתראות במילואים הבאים" – המחשבה הזאת קשה מנשוא.

מי יתן ויהיו מעשינו בעתיד ראויים לזכרו.

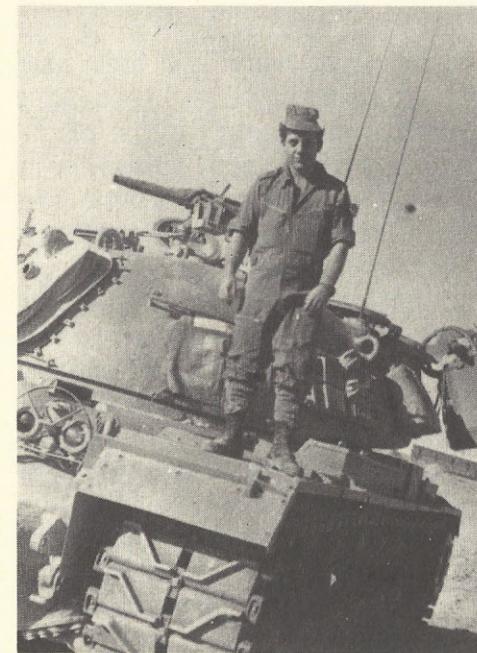
בשם היחיד
אמנון מרטין, סא"ל
מפקד היחיד

תיאור הקרב בו נפל אורי.

נספר על ידי המ"פ, אהרון נוקיס.

ביום שלישי ה-9 באוקטובר, היום הרבי עלי למלחה, קיבל החטיבה פקודה פתע לעוזר התקפה מצרית שנעה למזרחה באזור הגזרה המרכזית. הפקודה נתΚבלה בשעה שתיים-עשרה, וכעבור כמה דקות כבר התחולל קרב בלילה ראשון. יותר מאוחר התארגנה החטיבה להתקפת נגד. כשהגדוד של אורי היה מיעוד לכיבוש יעד.

בתחילה הינה קרב חילופי אש, בו הושמדו ארבעה טנקים של האויב, ולאחר מכן התקבלה פקודה הסתערות על העיר. במהלך ההסתערות נכנסה הפלוגה לטור מארב חיל רגלים מצרי. בשלה נפגע הטנק בו נמצא אורי. אורי והמפקד נפצעו – ולא נראו קופצים מהטנק. מתוך שבעת הטנקים שהסתערו – נשארו בשטח ארבעה, בעוד ששאר הצלicho להיחלץ.

על אורי

קשה הדבר, קשה לי לכתוב על אורי. אני מרגיש פשוט שאיןי יכול. אני מרגיש את הכל כל-כך חזק, בעצם חזק יותר משאני מרגיש כל דבר אחר.

כואב לי, כואב מאד, אני נזכר וזוכר הכל. רק שנה אחת הינו יחד ואפילו זו לא תמה. זו הייתה שנה נפלאה. חורף וקייז מלा המור וצחוק. אף פעם, מאז שאני זוכר, לא היה לנו מורתן כזה גבוה. רק לראות את הבוחר ואתה אחר, אתה לא אתה.

כל שאכתוב ואמלא דפים על גבי דפים, לאvr הדבר, אין זה ניתן לתיאור, לא מילים יפות על אנשים טובים ועל כל הטוב שב טובים. אורי, איש לא ידע ואתה חסל לו – פעם מצאתי עצמי לבד בفردס יושב ובוכה.

נזכר את אורי כי הרי אי אפשר אחרת. גם אמרנו בינוינו אנשי הוצאות: נקרא חלקה אחת – חלקת אורי. לעולם אתה אותו תמיד. אנחנו אהבנו אותו מאד מאד

דידי

אורוי – לזכרו של הצער בבני הדודים.

כה קשה לכתוב, ואפילו עתה, על אורילה בזמן עבר!!! הוא עוד חי עמי ובקרים. يوم יום, שעה שעיה, מופיע הוא לנגד עיני, כלו חיות וויפי.

מלחמת אורה שירדה על ביתנו בשוף קצף ובכונפה השחרות לקחה טובים ורבים כל-כך, לקחה אף אותו, טרם הספיק לחזור את חייו כפי שהוא רצה בהם ולהגישים את חנויותיו.

זוכרת אני אותו הילד קטן, שמנמן וחמוד, לדאו תחללים זהובים ועינים כחולות מרצות. ילד עליון וטוב שגדל והיה לבוחר רחב כתפים. שתקון במידת מה, אך כאשר היה נפתח סגור לבו בעת שיחה, כה נעים היה לשוחח ולהשיב.

אזכיר את פגישתנו האחרונה (מי האמין או שכזאת היה) בקייז, זמן קצר לפני פרוץ המלחמה. שוחחנו על חייו והוא עדין היסס בין עלייה למשך צער בגולן והישארות בנען. לבסוף החליט, כנראה, על נען ואת מקומו מצא בفردס. על אף העובדה הקשה היה מאושר.

המלחמה הייתה בעיצומה ואני ייינו בסתר לבנו, גם כשהתקאות היו כבר מעטות, כי אורילה נמצא איכשהו בחוים, עדין חוי א' שם. איך יתכו שדווקא הוא יהרג, חיל כה טוב ומסורת שידע את המלוכה. אך התקאות נמוגו והלכו עם התפור עשן הקרבנות והבלתי ידוע (שיעור האבדות).

אורילה, האמת בצתרך לקרב, כפי שאמרת לאמא: "אלטקה, יהיה בסדר, אל תדאגי" ואלתקה קיודה ייחד עמר בהtagשות דבריך. אך אורילה, הם לא התגשו.... אתה לא חזרת ונשאר רק השוכן הנורא והכאב האוכל והמכרסם בחיים.

מי יתנו וו תהיה סוף דרך היסורים המשפחתיים והארצית ולא ניאלץ עוד להזכיר את הטובים בלבינו, למען נוכל להמשיך לחזור הארץ בשקט ובשלום.

אורילה הטוב!!! לעולם לא אשכח ולעולם תהיה חרוט על לוח לב, צער טוב לב ויפה.

יעל

דברים ליד הקבר ביום ההלויה

אין יודעים אנו מה לאמור, לא התנסינו
במצבים כאלו.

אומרים לעצמנו שוב ושוב, כן –
זהו אור'לה המובלכאן לקבורה
וכל מה שקרה אכן קרה.
מלחמה שניחתה על ראשינו לפתע
פרצה בנו פרצה עמוקה ורחבה.

שרוף, בטנק שלך, מצאו אותו,
נשים טובי יב, אהבי הזולת,
פשוטים ושואפי אמת –
הם גם לוחמים טובים, כשהם צריכים
להגן על מה שהם אהבים.
וכזה היתי – מאמין בטוב ובאדם,
שמח ואהاب את החיים ופשות.
והפשות הרי קרובה מכל לאמת,
היתה אמיתי, רק התחלת לחיות.

התבגרנו, אור'לה,
השארת לנו את החיים, את הדברים שאהבת
זחקתו, ואת מה שריצית לעשות ולא הספקת,
 נשמר אוthem ואת זכרך,
ונגד לאורים תמיד.

אשרך, שזכית להיקבר בכיתה

יהי זכרך ברוך

בני הביתה